

THE MILITANT

Σοσιαλιστική εβδομαδιαία εφημερίδα που εκδίδεται στη Νέα Υόρκη στην υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων

Vol.84/No.45

16 Νοεμβρίου 2020

Στην υπεράσπιση της κουβανικής επανάστασης, την ενίσχυση του εργαζόμενου λαού των ΗΠΑ

Της Μέρι-Άλις Γούτερς

Πιο πάνω: GUARDIAN, Πάνω: MILITANT/PAUL MAILHOT. Επί έξι δεκαετίες, οι ενωμένες δράσεις βρίσκονταν στο επίκεντρο της πολιτικής του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην υπεράσπιση της κουβανικής επανάστασης. Πιο πάνω, 15 Απρίλη 1961, πικετοφορία στα Ηνωμένα Έθνη την οποία κάλεσε η Fair Play for Cuba Committee (Επιτροπή για μια δίκαιη στάση απέναντι στην Κούβα) που οργάνωσε την αντίσταση στον Καναδά και στις ΗΠΑ κατά των επιθέσεων στην Κούβα. Πάνω: Η ηγέτις του SWP Μέρι-Άλις, δεξιά, και ο υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές των ΗΠΑ Ρόχε Καλέρο, με το πανό σε πορεία τον Σεπτέμβρη 2008 στην Ουάσιγκτον Ντ.Σι. για την απελευθέρωση των Πέντε Κουβανών. Συμμετείχαν επίσης, IFCO/Πάστορες για την ειρήνη, το Εθνικό Δίκτυο για την Κούβα, το Κόμμα για τον Σοσιαλισμό και την Απελευθέρωση, το Πράσινο Κόμμα, η Επιτροπή στο Ντ. Σι. Μέτρο για την απελευθέρωση των Πέντε, και άλλες οργανώσεις.

Ένα άρθρο με τίτλο «Ένας Λευκός Οίκος με τον Τζο Μπάιντεν θα ήταν καλύτερος για την Κούβα;» δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο τεύχος της *Militant* στην έντυπη μορφή της. Αποσύρθηκε και δεν συμπεριλήφθηκε στην ηλεκτρονική μορφή της μετά την παρέμβαση της Εθνικής Επιτροπής του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος [*Socialist Workers Party –SWP*] με την οποία επισήμανε στον αρχισυντάκτη της εφημερίδας ότι το άρθρο ήταν αντίθετο προς τις θέσεις της Σύνταξης της *Militant* που υπάρχουν εδώ και χρόνια.

Ήταν ευπρόσδεκτη η πρόσκληση του αρχισυντάκτη να εξηγήσω εκ μέρους της εκλεγμένης ηγεσίας του SWP, τους λόγους που το άρθρο δεν αντιπροσώπευε ούτε τις απόψεις του κόμματος ούτε την επί πολλά έτη κατεύθυνση της δράσης μας.

Τα προβλήματα ξεκινούν με τον ίδιο τον τίτλο. Θέτει ένα ερώτημα στο οποίο το άρθρο ποτέ δεν απαντά. Επιπλέον, είναι ένα ερώτημα που δεν είναι δυνατό να απαντηθεί. Τι μπορούμε να πούμε εκτός από το «*Εάν* ο Τζο Μπάιντεν γίνει ο επόμενος πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, θα δούμε».

Αυτό που γνωρίζουμε είναι δύο πράγματα:

Πρώτον, είτε ο Μπάιντεν είτε ο Ντόναλντ Τραμπ πάρει τη θέση στον Λευκό Οίκο στις 20 Ιανουαρίου 2021, η επαναστατική ηγεσία της Κούβας θα συνεχίσει στην ίδια κατεύθυνση που έχει ακολουθήσει από το 1959 μέχρι σήμερα, με δώδεκα διαδοχικές διακυβερνήσεις των ΗΠΑ. Όπως έχει πολλές φορές επί δεκαετίες δηλώσει, η εθνική κυριαρχία και οι επαναστατικές αρχές της Κούβας δεν είναι αντικείμενο συζήτησης, πόσο μάλλον διαπραγμάτευσης. Έχει τη θέληση οποιαδήποτε στιγμή να διερευνηθούν τρόποι λύσης προβλημάτων αμοιβαίου ενδιαφέροντος μεταξύ της Κούβας και της Ουάσιγκτον –ή οποιασδήποτε άλλης κυβέρνησης– αλλά μόνο στη βάση της ισότητας και αμοιβαίου σεβασμού.

Ο πρώην πρόεδρος της Κούβας, Φιντέλ Κάστρο, εξήγησε αυτή την στάση στο άρθρο του το 2016 με τίτλο «Αδελφέ Ομπάμα». Αυτό το σύντομο κείμενό του δεν είχε τίποτα να κάνει με οποιεσδήποτε εκλογές των ΗΠΑ ή με οποιοδήποτε πολιτικό κόμμα εναντίον άλλου, αλλά αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο το άρθρο της *Militant* της προηγούμενης εβδομάδας παρέθεσε και χρησιμοποίησε. Ο Φιντέλ παρουσίαζε το αδιάλειπτο ιστορικό του κουβανικού λαού στην υπεράσπιση της επανάστασής του: «Κανένας δεν πρέπει να έχει την ψευδαίσθηση ότι ο λαός αυτής της αξιοπρεπής και ανιδιοτελής χώρας θα αποκηρύξει τη μεγαλειότητα, τα δικαιώματα ή τον πνευματικό πλούτο που έχει κατακτήσει με την ανάπτυξη της εκπαίδευσης, της επιστήμης και του πολιτισμού [...] Είμαστε ικανοί να παράγουμε τα τρόφιμα και τον υλικό πλούτο που χρειαζόμαστε με τις προσπάθειες και την ευφύια του λαού μας. Δεν χρειαζόμαστε να μας δώσει τίποτα η αυτοκρατορία».

Δεύτερον, από την πλευρά μας, άσχετα ποιος θα βρίσκεται στον Λευκό Οίκο για τα επόμενα τέσσερα χρόνια, το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα επίσης θα συνεχίσει στην ίδια κατεύθυνση που ακολουθούμε από το 1959 έως σήμερα. Θα κάνουμε ότι είναι δυνατό για να διαδώσουμε την αλήθεια για την κουβανική σοσιαλιστική επανάσταση στους εργαζόμενους στις Ηνωμένες Πολιτείες και σε όλο τον κόσμο και να τους οργανώσουμε για την υπεράσπιση αυτού που έχουν οι εργάτες και οι αγρότες καταφέρει στην Κούβα κατακτώντας και *χρησιμοποιώντας* την κρατική εξουσία.

PAUL WEAVER/SIPA VIA AP IMAGES Εργαζόμενοι στην εταιρεία Shop-VAc σε εκδήλωση διαμαρτυρίας στην Γουίλιαμσπορτ της Πενσυλβάνιας, 28 Σεπτεμβρη, μετά την ανακοίνωση της εργοδοσίας 427 απολύσεων. Οι κυρίαρχοι των ΗΠΑ περιφρονούν τις ικανότητες των εργαζομένων όπως και των Κουβανών εργατών και αγροτών οι οποίοι ανέτρεψαν την κυριαρχία των καπιταλιστών, μετασηματίζοντας στη διαδικασία αυτή τον εαυτό τους σε νέους ανθρώπους.

Το SWP, δρώντας από κοινού με άλλους, άσχετα από τις απόψεις τους για αυτές ή άλλες εκλογές στις ΗΠΑ, θα συνεχίσει να αγωνίζεται κατά όλες ανεξαιρέτως τις πτυχές του πολιτικού, διπλωματικού και οικονομικού πολέμου εναντίον του κουβανικού λαού. Θα πανηγυρίσουμε ως μια νίκη για τον κουβανικό λαό και νίκη για τους εργαζόμενους παντού στον κόσμο, οποιοδήποτε μέτρο λάβει οποιαδήποτε διακυβέρνηση, είτε των Ρεπουμπλικάνων είτε των Δημοκρατών, το οποίο θα χαλάρωνε τον κλοιό που έχει στόχο την ανατροπή την εργατικής πολιτικής εξουσίας στην Κούβα.

Για το SWP, αυτό δεν είναι απλά ζήτημα μόνο αλληλεγγύης. Πρόκειται επίσης για ένα κρίσιμη σημασίας ζήτημα για την εργατική τάξη των ΗΠΑ. Εάν δεν καταφέρουμε ένα σημαντικό τμήμα του εργαζόμενου λαού στις Ηνωμένες Πολιτείες να κατανοήσει την κουβανική επανάσταση και να επιδιώξει να ακολουθήσει το παράδειγμα των Κουβανών εργατών και αγροτών, δεν θα υπάρξει μια νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση στις ΗΠΑ.

Δεν πρόκειται για κάποιο ουτοπικό όνειρο. Το να ακολουθήσουμε το παράδειγμα των ανθρώπων του μόχθου της Κούβας είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ταξικής συνείδησης των εργατών που είναι δυνατό και θα αναπτυχθεί καθώς μαζί θα βαδίσουμε μέσα από όλο και μεγαλύτερους δικούς μας αγώνες. Είναι αναντικατάστατο κομμάτι της πολιτικής συνέχειας του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος και της ηγεσίας του, της επαναστατικής εργατικής γραμμής πλεύσης του SWP.

Οι εκλογές του 2020 και η αλληλεγγύη με την Κούβα

Το δεύτερο βασικό πρόβλημα με το άρθρο «Ένας Λευκός Οίκος με τον Τζο Μπάιντεν θα ήταν καλύτερος για την Κούβα;» είναι οι πρώτες προτάσεις του. «Ορισμένες ομάδες εδώ και σε όλη τη χώρα που αυτοκαθορίζονται 'φίλοι της Κούβας' προωθούν την προσπάθεια του Τζο

Μπάνιτεν να κερδίσει την προεδρία ως έναν τρόπο να απαλλαγούμε από τις συνέπειες των επί 60 ετών οικονομικών και πολιτικών επιθέσεων της Ουάσιγκτον. Οι ομάδες αυτές οργανώνουν καραβάνια [στο Μαϊάμι], που πλασάρουν τον μύθο ότι οι διακυβερνήσεις των Δημοκρατών [...] ‘ήταν καλύτερες’ για τις σχέσεις μεταξύ της Ουάσιγκτον και της Αβάνας».

Η δημοσιογραφικά απαράδεκτη ανωνυμία της φράσης «ορισμένες ομάδες» αρκεί και με το παραπάνω για να απορριφτεί μια τέτοια κύρια πρόταση σε μια εργατική εφημερίδα. Αλλά γιατί υπάρχει πρόβλημα με το γεγονός ότι μερικοί φίλοι της Κούβας προωθούν την ψήφο στον Τζο Μπάνιτεν; Ή στον Ντόναλντ Τραμπ; Υπάρχει πρόβλημα με το γεγονός ότι το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα υποστηρίζει και οργανώνει οποιονδήποτε έχουμε τη δυνατότητα να στηρίξει το ψηφοδέλτιο της Άλισον Κένεντι και του Μάλκολμ Ζαρέτ του SWP;

Τέτοιου είδους διαφορές σε καμιά περίπτωση δεν αφορούν μόνο τις δραστηριότητες αλληλεγγύης με την Κούβα. Είναι μεταξύ των ευρύτερων και πιο σημαντικών πολιτικών ζητημάτων που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη και άλλα καταπιεζόμενα και εκμεταλλευόμενα στρώματα του πληθυσμού των ΗΠΑ.

Σχεδόν κάθε άτομο που εμπλέκεται σε δραστηριότητες αλληλεγγύης με την Κούβα στηρίζει τον έναν ή τον άλλο υποψήφιο στις προεδρικές εκλογές του 2020. Εάν το γεγονός αυτό συνιστά πρόβλημα το οποίο η *Militant* χρειάζεται να αποκαλύψει και να διεξάγει μια ανάλογη πολεμική, τότε δεν θα υπήρξε ουδεμία πολιτική βάση για την ύπαρξη του Εθνικού Δικτύου για την Κούβα [National Network on Cuba] ή οποιονδήποτε άλλο συνασπισμό αλληλεγγύης σε οποιαδήποτε πόλη ή περιοχή της χώρας.

Εάν το ένα ή το άλλο από αυτά τα κόμματα ή άτομα προσπαθούσαν να επιβάλουν στους υπόλοιπους να στηρίξουν το «δικό τους» κόμμα ή τις απόψεις τους ως προϋπόθεση για την ανάπτυξη κοινής δράσης πάνω στο ένα ζήτημα που μας ενώνει –η αντίθεσή μας στις πολιτικές των ιμπεριαλιστών κυρίαρχων των ΗΠΑ που έχουν στόχο την ανατροπή της κουβανικής επανάστασης– αυτό *θα ήταν* ένα πρόβλημα που η *Militant* θα έπρεπε να είχε καλύψει. Σε πολλές χώρες δυστυχώς τέτοιου είδους καταστρεπτικού σεκταριστικού φραξιονισμού διαιρεί τις δυνάμεις αλληλεγγύης με την Κούβα. Αλλά αυτό δεν είναι το ζήτημα που αντιμετωπίζει το άρθρο.

Η γραμμή πλεύσης που έχει ακολουθήσει το SWP από τους πρώτους μήνες της επανάστασης είναι η οικοδόμηση όσο το δυνατό ευρύτερους συνασπισμούς στην υπεράσπιση της Κούβας και της κουβανικής επανάστασης. Ξεκινήσαμε στις αρχές του 1960 με τη συνεργασία μας στην οικοδόμηση του Fair Play for Cuba Committee, δουλεύοντας μαζί με τον φιλελεύθερο δημοσιογράφο του CBS Ρόμπερτ Τέιμπερ, με μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος, με διακεκριμένους συγγραφείς, καλλιτέχνες, ακαδημαϊκούς και κληρικούς, στους οποίους περιλαμβάνονται ο Τζέιμς Μπόλντουνι, ο Νόρμαν Μέιλερ, ο Γουάλντο Φρανκ, ο Τσάρλετον Βίλς και άλλοι, με τον μαχόμενο ηγέτη του NAACP Ρόμπερτ Γουίλιαμς στο Μανρόου της Βόρειας Καρολίνας και άλλους μαχητές για τα δικαιώματα των Μαύρων.

Πιο πρόσφατα, η δουλειά της οικοδόμησης ενός όσο το δυνατό ευρύτερου κινήματος στις ΗΠΑ και διεθνώς για τον επιτυχή αγώνα για την απελευθέρωση των πέντε Κουβανών επαναστατών

που αντιμετώπιζαν μια σκευωρία και είχαν κλειστεί στις ομοσπονδιακές φυλακές των ΗΠΑ, βρισκόταν στην ίδια ακριβώς πολιτική κατεύθυνση.

Στην ενότητα όλων των δυνάμεων για την αναχαίτιση των προσπαθειών των κυρίαρχων των ΗΠΑ να τσακίσει την κουβανική επανάσταση, δεν έχει σημασία το ποιο κόμμα κάποιος στηρίζει, ποιες είναι οι θρησκευτικές σου πεποιθήσεις, ή ποιες είναι οι θέσεις σου για το Ισραήλ, την Παλαιστίνη, το δικαίωμα στην έκτρωση, για τα ζητήματα του φύλου και σεξουαλικότητας ή οποιοδήποτε άλλο κοινωνικό ή πολιτικό ζήτημα πάνω στο οποίο υπάρχει μια διαμάχη.

Αυτό που έχει σημασία είναι το τι *κάνεις* για να συμβάλεις στη συμμετοχή νέων δυνάμεων και στην προώθηση του κοινού στόχου. Τι *κάνεις* για να αντισταθείς στις προσπάθειες να αποκλειστούν άτομα ή ομάδες με τους οποίους διαφωνείς πάνω σε άλλα ζητήματα. Τι *κάνεις* για να ενθαρρύνεις την ελεύθερη ανταλλαγή πολιτικών εντύπων και την ανοικτή, πολιτισμένη αντιπαράθεση απόψεων και συζήτηση.

Ο Τραμπ, ο Μπάιντεν και η Κούβα σήμερα

Υπάρχει και ένας τρίτος τρόπος με τον οποίο το άρθρο «Ένας Λευκός Οίκος με τον Τζο Μπάιντεν θα ήταν καλύτερος για την Κούβα;» δεν έκφραζε την πολιτική γραμμή της σύνταξης της *Militant* ή τις θέσεις του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος. Είναι ο τρόπος που παρουσίασε τις διαφορές μεταξύ των εκτελεστικών ενεργειών της διακυβέρνησης Μπαράκ Ομπάμα κατά τη διάρκεια της δεύτερης θητείας του σε αντιπαράθεση με τα μέτρα που επέβαλε η διακυβέρνηση του Τραμπ. Τα μέτρα του Τραμπ περιλάμβαναν τον περιορισμό του δικαιώματος να ταξιδεύει κανείς είτε από είτε προς την Κούβα και την στέρση της Κούβας από αναγκαία αγαθά όπως το πετρέλαιο, την πρόσβαση στο διεθνές χρηματιστικό σύστημα και εμβάσματα από συγγενείς που ζουν στο εξωτερικό.

Ο Λευκός Οίκος, χτίζοντας πάνω στα επί δεκαετίες μέτρα που εφάρμοσαν και τα δύο κόμματα με στόχο τον οικονομικό στραγγαλισμό των ανθρώπων του μόχθου της Κούβας, τα τελευταία δύο χρόνια έχει προσθέσει μερικά από τα πιο δρακόντεια πολιτικά και οικονομικά μέτρα που έχουν παρθεί μέχρι σήμερα κατά της Κούβας. Αυτό έχει επιδεινώσει τις συνέπειες της όλο και βαθύτερης παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης συν της επιδημίας του κοροναϊού. Οι ελλείψεις στα καύσιμα, στα φάρμακα, στα εισαγόμενα τρόφιμα και στα είδη προσωπικής υγιεινής έχουν δυσμενείς συνέπειες στην καθημερινή ζωή των Κουβανών εργαζομένων. Το άρθρο της προηγούμενης εβδομάδας, το οποίο ούτε καν ανέφερε αυτές τις συνέπειες της πολιτικής της διακυβέρνησης Τραμπ, ίσως φανεί ανίδεο, ίσως και μια ανάληγη αδιαφορία.

Αντ' αυτού, το άρθρο επικεντρώθηκε ενάντια στην περίπτωση του Μπάιντεν. Σε ομιλία του στις 5 Οκτώβρη στο Μαϊάμι, ο υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές του Δημοκρατικού Κόμματος επανέλαβε τα χιλιοειπωμένα ψέματα για την κουβανική επανάσταση. «Η προσέγγιση της [σημερινής] κυβέρνησης δεν φέρνει αποτελέσματα», είπε ο Μπάιντεν. «Η Κούβα δεν βρίσκεται πιο κοντά στην ελευθερία και τη δημοκρατία σήμερα απ' ότι ήταν πριν από τέσσερα χρόνια. Στην πραγματικότητα υπάρχουν περισσότεροι πολιτικοί φυλακισμένοι, η μυστική αστυνομία είναι τόσο βάνουση όσο ποτέ άλλοτε, και η Ρωσία για άλλη μια φορά έχει εδραιώσει την παρουσία της στην Κούβα».

Ο Μπάιντεν, μιλώντας σκόπιμα με ασάφεια, είτε επίσης ότι θα καταργήσει μερικά από τα μέτρα της σημερινής διακυβέρνησης του Τραμπ και θα επιστρέψει στις πολιτικές της διακυβέρνησης του Ομπάμα.

Θα ήταν συνετό, βέβαια, να έχουμε στο μυαλό μας ότι οι προεκλογικές υποσχέσεις πολύ εύκολα και συχνά απορρίπτονται, και ο Τραμπ δεν έχει την αποκλειστικότητα όσο αφορά τις επιθέσεις κατά του λαού της Κούβας. Υπάρχουν άφθονα παραδείγματα: Η οργανωμένη από τις ΗΠΑ εισβολή των μισθοφόρων το 1961 στην Πλάγια Χιρόν. Η κρίση των πυραύλων το 1962, κατά την οποία η κυβέρνηση των ΗΠΑ είχε αφήσει να αιωρείται η απειλή της πυρηνικής καταστροφής όχι μόνο κατά της Κούβας αλλά και στην επικράτεια των ΗΠΑ και τη Σοβιετική Ένωση. Τον σχεδιασμό επί πολλά έτη και τις προσπάθειες δολοφονίας του Φιντέλ Κάστρο και άλλων κεντρικών ηγετών της επανάστασης. Την υιοθέτηση του Νόμου Χελμς-Μπέρτον το 1996. Την σύλληψη, την ποινική δίωξη και φυλάκιση των Πέντε Κουβανών.

Αυτές είναι μόνο μερικές από τις πιο περιβόητες επιθετικές δράσεις των κυρίαρχων των ΗΠΑ κατά της Κούβας, και όλες έχουν διεξαχθεί κάτω από κυβερνήσεις του Δημοκρατικού Κόμματος.

Αυτό δεν σημαίνει, όμως ότι οι διαφορές στους κόλπους της άρχουσας τάξης των ΗΠΑ τις οποίες εκφράζουν ο Μπάιντεν και ο Τραμπ σήμερα πάνω στο ποιος είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να υπονομεύσουν την κουβανική επανάσταση δεν έχουν σημασία για τον κουβανικό λαό.

Εάν μια κυβέρνηση του Μπάιντεν θα άλλαζε την κατεύθυνση μερικών από των σημερινών πολιτικών της Ουάσιγκτον, θα έδινε μια ανάσα στους εργαζόμενους της Κούβας και στην κυβέρνησή τους να αντιμετωπίσουν πιο εύκολα τις προκλήσεις που βρίσκουν μπροστά τους. Εάν χαλαρώσουν λίγο οι πιέσεις, θα βρίσκονται σε καλύτερη θέση και θα είναι αρκετά ικανοί να κάνουν ακριβώς αυτό. Θα πανηγυρίζαμε για οποιαδήποτε κίνηση προς σε αυτή την κατεύθυνση, όπως ακριβώς κάναμε κατά τη διάρκεια των τελευταίων χρόνων της θητείας του Ομπάμα όταν έλαβε μέτρα για την απελευθέρωση των τελευταίων τριών από τους Πέντε Κουβανούς που βρίσκονταν στην φυλακή των ΗΠΑ, την επανακαθιέρωση των διπλωματικών σχέσεων με την Κούβα, την διευκόλυνση των κατοίκων των ΗΠΑ να επισκεφτούν το νησί, και άλλα μέτρα.

Ψήφο στο «λιγότερο κακό»;

Για αυτούς τους λόγους, μπορούμε ανεπιφύλακτα να πούμε ότι η πλειονότητα των Κουβανών εργαζομένων και η ηγεσία τους ελπίζουν σε μια εκλογική νίκη του Μπάιντεν. Σημαίνει αυτό ότι είναι στο συμφέρον του εργαζόμενου λαού των ΗΠΑ να στηρίξουν πολιτικά ένα καπιταλιστικό κόμμα και τους υποψηφίους του;

Το ερώτημα αυτό ούτε τέθηκε ούτε απαντήθηκε στο άρθρο «Ένας Λευκός Οίκος με τον Τζο Μπάιντεν θα ήταν καλύτερος για την Κούβα;». Αλλά για τους ταξικά συνειδητοποιημένους εργαζόμενους στις ΗΠΑ, αυτό είναι το πιο σημαντικό ζήτημα. Και η απάντηση είναι αδιαμφισβήτητα «όχι».

Επί πάνω από έναν αιώνα, το μεγάλο ελάττωμα της εργατικής τάξης στις ΗΠΑ –εργαζόμενοι άσχετα από το χρώμα του πετσιού τους, τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις και της εθνικής τους καταγωγής, άνδρες και γυναίκες– είναι το γεγονός ότι τα κόμματα στα οποία η μεγάλη

πλειονότητα των εργαζομένων προσβλέπει για πολιτική ηγεσία είναι όργανα της τάξης των καπιταλιστών τα πλούτη και η εξουσία των οποίων προέρχονται από την εκμετάλλευσή μας. Συνδικάτα, εκκλησίες, οργανώσεις που ισχυρίζονται ότι υπερασπίζονται τα συμφέροντα των υπερφορτωμένων με χρέη αγροτών, των μικρομαγαζατόρων, των εργαζόμενων με σύμβαση, των Αφρικανών Αμερικανών, των γυναικών, των ισπανόφωνων, των μεταναστών, των Ιθαγενών λαών και άλλων –όλοι, σχεδόν δίχως καμιά εξαίρεση, είναι ενσωματωμένοι στον πολιτικό μηχανισμό του καπιταλιστικού κράτους και των πολιτικών κομμάτων τους.

Η εργατική τάξη δεν έχει το δικό της πολιτικό εργαλείο, μέσα από το οποίο θα ήταν δυνατό να αντιπαρατεθούν διαφορετικές απόψεις και να λάβουμε δικές μας αποφάσεις, ανεξάρτητα από τα αφεντικά και το Δημοκρατικό, το Ρεπουμπλικανικό ή των διαφόρων «τρίτων» καπιταλιστικών κομμάτων. Στο βαθμό που εργαζόμενοι και τα συνδικάτα μας προσελκύονται σε πολιτικές δραστηριότητες, αυτό έχει να κάνει με τις προσπάθειες να μας εμπλέξουν στις καπιταλιστικές εκλογικές πολιτικές. Είναι αυτός ή αυτή χειρότερη; Να διώξουμε τους σημερινούς «κακούς» και να φέρουμε τους «καλούς», και μετά να επαναλάβουμε τον κύκλο αυτό με τα ίδια αποτελέσματα τον ένα χρόνο μετά τον άλλο, τη μια δεκαετία μετά την άλλη [...] μέχρις ότου ο παγκόσμιος καπιταλισμός μας εξολοθρεύσει όλους, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο.

Αυτή η βαθιά ριζωμένη παραπλάνηση θα αρχίσει να ξεπερνιέται μόνο όταν αναπτυχθούν ταξικές μάχες στα εργοστάσια και άλλους χώρους δουλειάς για τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας, και οι αγώνες για τα δικαιώματα των Μαύρων, την ισότητα των γυναικών και άλλα φλέγοντα κοινωνικά ζητήματα αποκτήσουν περισσότερη εργατική σύνθεση και ηγεσία. Η κατεύθυνση αυτών των αγώνων και ταυτόχρονα η ανάπτυξη της ταξικής συνείδησης θα επιταχυνθεί με την άνοδο των επαναστατικών αγώνων σε άλλες περιοχές του κόσμου, με τον ίδιο τρόπο που η κουβανική επανάσταση διαπαιδαγόησε και συνέβαλε στον μετασηματισμό προηγούμενων γενεών εργατών και νεολαίας στις Ηνωμένες Πολιτείες και αλλού. Η ολοένα και βαθύτερη παγκόσμια καπιταλιστική κρίση φέρνει την ημέρα αυτή πιο κοντά μας.

Για αυτόν τον λόγο η πιο σημαντική συμπαράσταση που είναι δυνατό να προσφέρουμε προς τα μαχόμενα αδέρφια μας στην Κούβα ή οπουδήποτε αλλού στον κόσμο είναι να κάνουμε ότι είναι δυνατό να συμβάλουμε στην ανάπτυξη αυτών των αγώνων ενώ την ίδια στιγμή να προωθήσουμε το παράδειγμα που έχουν προσφέρει οι Κουβανοί εργαζόμενοι ότι η σοσιαλιστική επανάσταση δεν είναι μόνο αναγκαία αλλά είναι εφικτό και να γίνει.

Πάνω απ' όλα, καθώς ο εθνικός γραμματέας του SWP Τζακ Μπαρνς γράφει στο βιβλίο *Η Κούβα και η επερχόμενη αμερικανική επανάσταση*, αισθανόμαστε σίγουροι για την κατανόησή μας ότι στις ΗΠΑ «οι κυρίαρχες δυνάμεις αγνοούν εντελώς τις πολιτικές ικανότητες και την επαναστατική δυναμική των εργατών και των αγροτών σήμερα όπως και στην περίπτωση των ανθρώπων του μόχθου της Κούβας. Και στον ίδιο βαθμό λανθασμένα».